

Adventni PREGLED 7. Šabatni GLASNIK

„Postavite u red stvari koje nedostaju.“ Tit 1:5.

VUKA, HRVATSKA, 16. OŽUJAK, 2026.

BOŽJA ZAJEDNICA

ANARHIJA ILI RED, KOJE? *

„NEGO prisetite se prvih dana, u koje ste, tek prosvetljeni, podnosili veliku patničku borbu; delimično javno, izvrgnuti porugama i nevoljama, i delimično tako što ste postali zajedničari onih koji su tako prolazili... Ne odbacujte, zato, svoje pouzdanje, kojem pripada velika naknada. Jer postojanosti vam treba da biste, izvršivši volju Božju, primili obećanje. Jer još samo malo i onaj koji dolazi doći će i neće okasnuti.“ Jevr. 10:32, 33, 35-37.

Apostolska i Adventna Iskustva Upoređena. U ovim spisima dato je upućivanje na iskustvo ranih hrišćana, a takođe i na iskustvo onih koji čekaju Hristov drugi dolazak. Upoređivanjem se vidi sličnost u situaciji. Učenici su se sreli sa razočarenjem u svojim očekivanjima, tako i oni koji su objavljivali drugi Hristov dolazak. Rečeno je za rane hrišćane, da su se „Jevreji već dogovorili, da se svako ko njega prizna Hristom isključi iz sinagoge“. Jovan 9:22. Vernici u Hristov drugi dolazak su bili isključeni iz crkava čak i iz smelosti da izraze svoju nadu u Hristov skori dolazak. Zbog ukora i progonstva rani hrišćani su „izvrgnuti porugama“. Nakon završetka 2300 dana, — 22. okt, 1844, — onaj koji bi se i dalje izjasnio kao adventista postao je meta ismevanja i od ispovedača i od ne ispovedača.

Naš mlađi brat, koji nije prošao kroz to iskustvo, ali je kasnije „postao zajedničar onih koji su tako prolazili“, ima samo slabu predstavu o teškom iskušenju „otpadnika“, kako su ti tada nazvani, koji su se odvojili od crkava radi istine.

Dž. Stors u Drugoj Poruci. Dž. Stors je rekao za crkve, dok se davala poruka drugog anđela, 1844: „Ko od njih će dopustiti duši da ostane među njima u miru, koja otvoreno i neustrašivo izjašnjava svoju veru u dolazak pred vratima? Zar nisu uslovi ostajanja među njima netaknuti, da se potpuno suzdržiš od javnog izražavanja vere u dolazak Gospoda ove godine, kakva god tvoja osvedočenja mogu biti o temi, i koliko god možeš smatrati da je važno da vičeš, 'Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je čas njegovog suda došao'.“

Svedočanstvo o Vavilonu. L. D. Mensfild, koji je u to vreme radio u Onajdi, Nju Jork, rekao je: „Potpunije sam ubeđen nego ikada ranije, da religijske organizacije sadašnjeg dana ne čine mali deo tog Vavilona koji treba da bude žestoko strmoglavljen, i neće se više uopšte naći... Međutim, čini mi se, da je u nekim od organizacija, najupadljivija sličnost sa malim rogom.“ Da pokaže neprijateljstvo

crkava protiv doktrine, govorio je o vođi grupe u tom mestu, koji je rekao, „Ako bi čovek došao u moju kuću i rekao da veruje da će Hrist doći ove godine, izbacio bih ga napolje kroz vrata“.

Koliko slično iskustvu Pavla i Sile dok su radili u Solunu, kada je „Jevreje koji nisu verovali obuzela zavist pa su uzeli neke uličare, pokvarene ljude, i okupili svetinu, uzbunili grad i navalili na Jasonovu kuću“. Dela 17:5.

Postupanje Protivnika 1844.. Što se tiče postupanja koje su sledile rulje u raznim mestima, čitamo: „Bili su besni što mi trebamo verovati u dolazak Gospoda... Mogli bismo uporediti ponašanje rulje samo sa onim koje je okružilo Lotova vrata, na veče uoči uništenja Sodome. U Nju Jorku, Filadelfiji, Baltimoru, i drugim mestima, zli su pokazali ista osećanja, i na nedelju trinaestog dana, adventni sastanci su na mnogo mesta rastureni od njih.“ — *Ponoćna Vika iz 31. okt, 1844.*

Za Protivljenje Okrivljena Organizacija. Postupanje crkava u svođenju svega na samo tenor svojih kreda, navelo je mase onih koji su se odvojili od njih da gledaju sa nemilošću na bilo koji oblik organizacije. Čak su i neki od njihovih učitelja favorizovali takve zaključke. Sledeće iz pera Dž. Storsa, jednog od revnih adventnih radnika, poslužiće kao primer tog učenja: „Pazite da ne pokušate da organizujete drugu crkvu. Nijedna crkva ne može biti organizovana čovekovom sposobnošću osim ono što postane Vavilon trenutka kad je organizovano. Gospod je organizovao svoju crkvu jakom vezom ljubavi. Ne može biti učinjena jačom od te; i kada takve veze ne budu držale zajedno navodne Hristove sledbenike, oni prestaju da budu njegovi sledbenici, i oni prirodno otpadaju od tela.“

Obraćanje Upozorenja. Obraćanje, potpisano od Vilijama Milera, Ilona Galuše, V. N. Vitinga, Apolosa Hejla, i Dž. V. Hajmsa, upozoravalo je protiv opasnosti „popuštanja duhu osvete protiv crkava zbog njihove nepravde prema nama, i vođenja nasumičnog ratovanja protiv svih takvih organizacija“. Ovaj savet je dan nekoliko sedmica nakon snažne izjave Starešine Storsa protiv bilo kakvog oblika organizacije. Činilo se planiranim od Gospoda da spreči narod od zauzimanja previše krajnjeg stanovišta o temi crkvenog reda i organizacije.

Dok možemo prepoznati Gospodnju ruku u izvođenju naroda porukom drugog anđela, *oslobođenog* od sile kreda, i stavljenog u stanje gde može tražiti i prihvatiti ovu istinu, ova sloboda nije bila dopuštenje da se trči u anarhiju i zbrku. Bilo je jednako tačno tada to da sloboda nije dozvoljavala, fanatizam, ili zbrku kao i u danima apostola, kada je rečeno Galatima, „Mi smo, braćo, k slobodi pozvani; samo nemojte slobodu koristiti za povod telu,

nego ljubavlju služite jedan drugome“. Gal. 5:13.

Gospodnja Namera u Razdvajanju. Gospodnja namera u ovom razdvajanju njegovog naroda od njegovih ugnjetača vrlo brzo je postala očigledna. Svetlost o velikoj temi „života i smrti“, ili nemanje besmrtnosti izvan Hrista, objavljena je u tom uzbudljivom pamfletu od Dž. Storsa, koji je sadržao njegovih šest propovedi o budućoj kazni, prirodi čoveka, stanju mrtvih, itd. Ovo je bacilo još jasnije svetlo na Hristov dolazak kao na jedinu nadu o budućem životu za Božji narod. Ova istina je zaista donela radost srećima vernika koji su čekali i očekivali neposredni povratak svog Kralja.

Nakon kraja proročkog perioda, — 22. okt, 1844, — i dok adventisti ne dobiju razumevanje o pravom događaju koji se odigrao na „kraju dana“, bili su kao ovce bez pastira. Moglo se reći za njih kao u staro vreme, „Nije bilo kralja u Izraelu, već je svaki čovek činio ono što je bilo ispravno u njegovim sopstvenim očima“.

Situacija Posle Sedmog Meseca 1844. Starešina Vajt je rekao o situaciji na jesen 1844, sledeće: „Nakon što je vreme prošlo, bila je velika zbrka, i većina se snažno protivila bilo kakvoj organizaciji, smatrajući da je nedosledna sa savršenom slobodom jevanđelja! Gđa Vajt se uvek protivila svakom obliku fanatizma, i rano je objavila da je neki oblik organizacije bio neophodan da se spreči i ispravi konfuzija. Nekolicina u sadašnje vreme može ceniti čvrstinu koja je tada bila potrebna da se održi njen položaj protiv preovlađujuće anarhije.“ — *Napomena u „Dodatku Iskustvu i Viđenjima“, strana 12.*

Prorok Isaija nas podstiče da „pogledamo stenu od koje smo isečeni i otvor jame iz koje smo iskopani“. Isa. 51:1. Pozivamo pažnju na ideje držane od ljudi od kojih je većina došla koja je prvo prihvatila poruku trećeg anđela, da pokažemo teškoće koje su morale biti savladane kako bi se spasili naši redovi od zbrke, i narod utvrdio u pravom jevanđeoskom redu.

Adventisti prvog dana 1849. i dalje. Pisac, pošto je bio privilegovan da čuje poruku prvog anđela u decembru, 1843, svedočio je u nekoj meri konfliktu između crkava i adventista, i pošto se krštenjem ujedinio sa drugima na proleće 1849, ima jasno sećanje na situaciju među tim narodom od vremena njegovog udruživanja s njima do septembra, 1852, kada je čuo poruku trećeg anđela, i ujedinio se sa onima te vere. Tokom tri i po godine njegove povezanosti sa adventistima prvog dana propovedao je adventnu doktrinu. Kao telo bili su suprotstavljeni bilo kakvom obliku crkvene organizacije. Nikakvi crkveni zapisi nisu vođeni, čak ni lista članova. Ako je osoba bila iskrena u svojoj veri, i krštena,

* Sedamnaesto poglavlje iz knjige „The Church – Its organization, order and discipline“, autor J. N. Loughborough.

njeno ime je smatrano upisanim u „Jagnjetovu knjigu života“; pošto je smatrano da je to „bio dovoljan zapis“. Tokom ovog perioda od tri i po godine nikakvo spominjanje nije dato o trebanju crkvenih oficira, i nikakvo rukopoloženje bilo kakve vrste se nije odigralo, osim onog od jednog propovednika, koji je, 1851, isticao da prema Novozavetnom planu, oni koji idu napred da propovedaju i krštavaju trebaju biti rukopoloženi. Nekim od vodećih propovednika je spomenuo i isticao svoje rukopoloženje. Oni su nevoljno pristali na to, ali umesto da to bude svečana i impresivna ceremonija pred telom vernika, propovednici su sačekali dok zajednica nije otišla, kada je jedan od propovednika ponudio suvu, formalnu molitvu. Nije bilo polaganja ruku, i nikakvo zaduženje nije dato.

Niti je taj narod imao bilo kakav sistem za prikupljanje novca za podržavanje njihovog dela. Ako je bilo ko bio naklonjen da daje u službu, dao je direktno propovedniku. Ako je posebna naklonost bila usmerena prema određenom propovedniku, on je primio mnogo poklona. Drugi je mogao biti baš jednako efikasan, možda više posvećen, ali ako je povučen u svom ponašanju i stidljiv u iznošenju svojih sopstvenih potreba, mogao je biti ostavljen da u velikoj meri izdržava sebe fizičkim radom.

Dok „pozivamo u sećanje prošle dane“ opuštenih ideja o redu koje su preovladavale među ranim adventnim vernicima, sada čini jasnim to zašto su trebale godine strpljivog rada i molitvenog proučavanja da se razvije i usavrši sistem reda koji sada postoji među adventistima sedmog dana.